

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: **a) S. A., b) Y. A., c) nezl. K. A., d) nezl. H. A., e) B. A., f) nezl. H. A.**, všichni státní příslušnost Turecko, všichni zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 11. 2024, č. j. 78 A 6/2024-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2024, č. j. KRPU-167992-29/ČJ-2024-040022-ZZC a č. j. KRPU-167977-34/ČJ-2024-040022, a ze dne 18. 10. 2024, č. j. KRPU-168015-52/ČJ-2024-040022, žalovaná rozhodla o tom, že se žalobcům a), b) a e) podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), a to konkrétně u žalobců a) a b) o 33 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPU-167992-16/ČJ-2024-040022 a č. j. KRPU-167977-20/ČJ-2024-040022, a počítá se

od omezení osobní svobody, a u žalobkyně e) o 35 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPÚ-168015-29/ČJ-2024-040022, a počítá se od omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobci podali proti výše uvedeným rozhodnutím žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl rozsudkem ze dne 14. 11. 2024, č. j. 78 A 6/2024-45. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelé mají za to, že je jejich kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Uvádí, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do jejich hmotněprávního postavení, neboť nerespektoval ustálenou judikaturu ve vztahu k povinnosti zohlednit nejlepší zájem dítěte ve všech dílčích aspektech rozhodnutí o zajištění. Krajský soud podle stěžovatelů rovněž dezinterpretoval judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) týkající se přípustnosti zajištění dítěte, jestliže se zaměřil pouze na jeden aspekt zajištění (tj. podmínky v ZZC Bělá – Jezová), zatímco ostatní aspekty (délka zajištění a věk dětí) ignoroval. Stěžovatelé dále tvrdí, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného práva, jelikož chybně vyložil princip nejlepšího zájmu dítěte a redukoval ho na zásadu nerozdělení rodiny.

[5] Svou argumentaci pak stěžovatelé rozdělují do čtyř částí. V první z nich namítají, že krajský soud nesprávně posoudil nejlepší zájem dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Podle výkladu Výboru OSN pro práva dítěte je zajištění dítěte vždy v rozporu s touto úmluvou. Zásada zachování celistvosti rodiny pak nesmí být důvodem pro zajištění celé rodiny a pro rodinu mělo být nalezeno alternativní opatření.

[6] Ve druhé části stěžovatelé namítají, že jejich zajištěním došlo k porušení práva stěžovatelů c), d) a f) nebýt vystaven ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) a také jejich práva na ochranu rodinného a soukromého života podle čl. 8 EÚLP. Stěžovatelé mají za to, že ZZC Bělá – Jezová není vhodným zařízením pro dlouhodobý pobyt dětí a zranitelných skupin. Tvrdí, že jsou v něm stále přítomné bezpečnostní prvky (vnější ploty s ostnatým drátem), policie i ochranka v uniformách, denní režim s pevně stanovenými časy výdeje jídla, nočního klidu a dalšími omezeními. Děti tak zažívají své rodiče v postavení bezmoci a podřadnosti a nerozumí, proč jsou zadržovány v podmínkách, které jim připomínají vězení. Dále stěžovatelé uvádí, že detence představuje pro děti i jejich rodiče obrovskou zátěž, což u dětí obvykle způsobuje stres a úzkost a může pro ně mít i traumatické důsledky.

pokračování

[7] Podle stěžovatelů krajský soud založil své rozhodnutí výlučně na vyhovujících podmínkách v ZZC Bělá – Jezová, ty však představují pouze jeden z aspektů rozhodování vedle délky zajištění a věku dětí. Stěžovatelé pak poukazují na judikaturu ESLP, který shledal porušení čl. 3 EÚLP právě s ohledem na věk dětí a délku zajištění (jenž byla ve většině stěžovateli jmenovaných případů kratší, než v nyní projednávané věci), ačkoliv byly podmínky zajištění obecně uspokojivé. Podle stěžovatelů pak nelze délku zajištění dětí automaticky považovat za přiměřenou jenom proto, že nepřekračuje maximální možnou zákonnou délku zajištění.

[8] K výtce krajského soudu, že námitky stěžovatelů byly obecné, stěžovatelé uvádí, že jako zajištění cizinci mají jen velmi omezené prostředky, jak by mohly negativní dopad zajištění prokázat. Upozorňují nicméně na zahraniční výzkumy, podle kterých má imigrační detence na děti vždy negativní dopad. Z výzkumů podle stěžovatelů vyplývá, že se u dětí v důsledku detence často objevují deprese a posttraumatická stresová porucha. Mnoho dětí též přichází do detence již s předchozími traumatickými zkušenostmi během jejich migrace. Stěžovatelé uvádí, že *„[n]ejinak tomu pravděpodobně bylo v případě stěžovatelů c), d), f), jejichž rodiče přicházeli do Evropy s úmyslem požádat o mezinárodní ochrany“*.

[9] Stěžovatelé rovněž namítají, že zajištěním došlo k zásahu do jejich práva na rodinný a soukromý život, neboť v podmínkách ZZC Bělá – Jezová není možné vést normální rodinný život. Tento zásah byl nepřiměřený, jelikož žalovaná dostatečně nezvažovala použití alternativ k zajištění.

[10] Jako třetí okruh námitek stěžovatelé uvádí, že judikatura ESLP ve vztahu k čl. 3 a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP stanoví procesní povinnosti, které žalovaná nedodržela. Žalovaná měla konkrétně povinnost zabývat se nejlepším zájmem dětí ve všech aspektech rozhodování, včetně úvah o délce zajištění, jeho účelu a jeho alternativách. Ve vztahu k účelu zajištění, tedy předání do Chorvatska, se žalovaná nezabývala tím, zda je naplnění tohoto účelu alespoň potenciálně možné, a to s ohledem na zranitelnost nezletilých stěžovatelů. Krajský soud následně podle stěžovatelů ignoroval jejich konkrétní námitky a konstatoval, že *„v rámci daného hodnocení též žalovaná nepochybně zohlednila (reflektovala) fakt, že se ve věci žalobců jednalo o (širší) rodinu s dětmi“*. Stěžovatelé mají za to, že tento závěr je nepřezkoumatelný a nemá oporu ve správním spise.

[11] V rámci čtvrtého okruhu námitek stěžovatelé tvrdí, že žalovaná měla k dispozici alternativy k zajištění. Stěžovatele totiž bylo podle jejich názoru možné umístit v souladu s § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců do Příjímacího střediska Zastávka u Brna. Stěžovatelé nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že žalovaná nebyla oprávněna je umístit do příjímacího či pobytového střediska, neboť z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byla do tohoto zákona vložena tato alternativa k zajištění, vyplývá, že právě k tomuto účelu byla tato alternativa zavedena. Nepříléhavé jsou proto i judikатурní odkazy v odst. 34 odůvodnění rozsudku, ze kterých krajský soud dovodil, že žalovaná nemá kompetenci k umístění žalobců do jiného zařízení než do ZZC. Citovaná judikatura se týkala právního stavu před výše jmenovanou novelou. U pobytových a příjímacích středisek přitom platí, že jde o zařízení nedetenčního typu. Jedná se nicméně rovněž o oplocený areál, který lze opustit pouze přes jednu konkrétní

vrátnici, a stěžovatelé by jej proto nemohli samovolně opustit. Neobstojí argument neefektivnosti alternativ, neboť je třeba vyvážit legitimní zájem státu na regulaci vstupu a pobytu cizinců se zájmy a právy zranitelného cizince. Extrémní zranitelnost dítěte pak podle stěžovatelů „*musí převážít nad úvahami vztahujícími se k jeho pobytovému stavu*“.

[12] Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i žalobou napadená rozhodnutí.

IV.

[13] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatelé ve své argumentaci nevyložili žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[15] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatelé se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovateli a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009,

pokračování

č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obstojí.

[16] Stěžovatelé nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřují konkrétně v tom, že závěr krajského soudu, podle kterého žalovaná zohlednila zájem nezletilých stěžovatelů při hodnocení stavu azylového řízení v Chorvatsku, nemá oporu ve spise. S tím se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[17] Jedním z podkladů rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatelů a), b) a e) byl dokument *Chorvatsko Informace OAMP, 16. srpna 2023 s podtitulem Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*. Tento dokument pojednává o jednotlivých aspektech azylového systému v Chorvatsku včetně zacházení s nezletilými a jinými zranitelnými osobami. Z toho je zřejmé, že se žalovaná zabývala stavem azylového řízení v Chorvatsku také s ohledem na nejlepší zájem nezletilých stěžovatelů. Není proto pravdou, že by závěr krajského soudu, aprobuující skutkové závěry žalovaného, neměl oporu ve spise.

[18] Nadto krajský soud správně vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle kterého není nutné, aby se žalovaná ve svém rozhodnutí výslovně vyjadřovala k případným nedostatkům azylového řízení ve státě, do něhož má být zajišťovaný cizinec předán, pokud účastník řízení o zajištění systémové nedostatky v daném státě nenamítá a žalovaná, poté co se touto otázkou zabývala, dospěla k závěru, že k takovým nedostatkům nedochází, respektive o nich nepanují důvodné pochybnosti. Stěžovatelé v nyní projednávané věci v rámci řízení o jejich zajištění žádné systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku nenamítali a z napadených rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná touto otázkou zabývala a dospěla k závěru, že o nedostacích chorvatského azylového řízení nepanují důvodné pochybnosti. S ohledem na výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu proto nebylo nutné, aby se ve svých rozhodnutích k této otázce podrobněji vyjadřovala, tím méně, aby tak činil správní soud.

[19] Krajský soud rovněž neopomněl vypořádat námitky stěžovatelů ohledně podmínek ubytování v Chorvatsku, kdy poukázal na to, že žalovaná v napadených rozhodnutích s odkazem na judikaturu srozumitelně a jasně uvedla, že snížený komfort z důvodu přetíženosti přijímacích a pobytových středisek nelze charakterizovat jako riziko ponižujícího či nelidského zacházení, přičemž současně s odkazem na informace založené ve správním spise popsala podmínky panující v přijímacích střediscích pro žadatele o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. K tomu krajský soud dodal, že stěžovatelé setrvali v Chorvatsku toliko jeden den, a poukázal i na rozpor v hodnocení podmínek ubytování mezi stěžovatelkou a) a jejím manželem stěžovatelem b).

[20] Pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že krajský soud „zcela ignoroval“ jejich námitku proti azylovému systému v Chorvatsku, nelze přehlédnout, že námitky stěžovatelů proti chorvatskému azylovému systému se týkaly narušení principu vzájemné důvěry vzhledem k dlouhodobé chorvatské politice „zatlačování“. Na to krajský soud reagoval především v odstavci 46 napadeného rozsudku, kde uvedl, že „[ž]alobcům v Chorvatsku zjevně bylo

umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu - tj. nebyli zatlačeni za hranice tohoto státu a azylové řízení v jejich věci probíhalo.“ Je tedy zjevné, že krajský soud i tuto námitku stěžovatelů přezkoumatelně vypořádal.

[21] Co se týče zbývajících kasačních námitek, namítajících nerespektování ustálené judikatury krajským soudem při vypořádání jednotlivých žalobních argumentů, je nejprve nutné upozornit, že ve skutkově prakticky totožných věcech (zajištění turecké rodiny s nezletilými dětmi, která na cestě do Německa neoprávněně vstoupila na území České republiky, za účelem jejího předání k azylovému řízení do Chorvatska) Nejvyšší správní soud již rozhodoval rozsudky ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 233/2024-59, a ze dne 28. 1. 2025, č. j. 1 Azs 289/2024-77. Zatímco v posledně zmiňovaném případě Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl a zrušil jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalované, rozsudkem č. j. 3 Azs 233/2024-59 kasační stížnost zamítl. Důvodem pro zrušení rozsudku i správního rozhodnutí v prvním uváděném případě byla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalované; kasační soud se tedy k podstatě kasační argumentace (shodné jako v druhé zmiňované věci i ve věci nyní projednávané) nevyjádřil. Oproti tomu v rozsudku č. j. 3 Azs 233/2024-59 se Nejvyšší správní soud se všemi kasačními argumenty vypořádal. Všechny námitky nastolené nyní projednávanou kasační stížností tedy byly již zodpovězeny posledně zmiňovaným rozsudkem; od závěrů zde vyslovených není důvod se v nyní projednávané věci jakkoli odchýlit.

[22] Vzhledem k tomu, že všechny námitky uplatněné v nyní projednávané kasační stížnosti byly již Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 3 Azs 233/2024-59 zodpovězeny, postačí jednotlivé argumenty vypořádat odkazy na odůvodnění zmiňovaného rozsudku, a to i se zřetelem k tomu, že v odkazované věci Nejvyšší správní soud vycházel z ustálené judikatury, kterou podrobně rozebral.

[23] K námitce porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že podle ustálené (a v odůvodnění citované) judikatury Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i ESLP čl. 3 Úmluvy o právech dítěte *a priori* zajištění dětí nevylučuje; zajištění nezletilých cizinců (respektive jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců společně s jejich rodiči) je v obecné rovině možné, byť podléhá přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Obecně vedená argumentace tvrdící opak, včetně obecných odkazů na právně nezávazná stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte tuto základní premisu nevyvracejí (v podrobnostech viz odst. [43] až [45] odůvodnění rozsudku).

[24] Namítají-li dále stěžovatelé, že zajištěním nezletilých stěžovatelů došlo k porušení čl. 3 EÚLP, tedy zákazu mučení a podrobení nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, neboť ZZC Bělá – Jezová není vhodné pro dlouhodobý pobyt dětí, Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Azs 233/2024-59 upozornil, že podmínkami panujícími v tomto zařízení se ve vztahu k nezletilým cizincům již v minulosti zabýval Ústavní soud, který v nález ze dne 10. 5. 2107, sp. zn. III. ÚS 3289/14, dospěl k závěru, že tyto podmínky nebyly v rozporu s čl. 3 EÚLP; současně s odkazem na dokumenty založené ve správním spisu (tak je tomu i ve věci nyní projednávané), ale i citovanou navazující judikaturu tohoto soudu (rozsudky č. j. 10 Azs 316/2018-60 a č. j. 9 Azs 167/2018-72), konstatoval,

pokračování

že v posledních letech došlo „k výraznému zlepšení podmínek v Zařízení Bělá – Jezová právě s cílem toto zařízení co nejvíce uzpůsobit pobytu rodin s dětmi a dalších zranitelných osob“ (viz odst. [47] odůvodnění rozsudku). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku s odkazem na judikaturu ESLP připustil, že podmínky v zařízení pro zajištění cizinců nejsou jediným kritériem, které musí správní orgány a soudy zkoumat při posuzování, zda zajištění dítěte není v rozporu s čl. 3 EÚLP, neboť je nutné vzít v potaz též věk dětí a délku zajištění. Jakkoli ESLP v některých případech shledal porušení čl. 3 EÚLP i přesto, že podmínky v zajišťovacích zařízeních byly v daných věcech obecně uspokojivé, nelze z toho dovodit, že k porušení čl. 3 EÚLP v uvedených případech vedla pouhá kombinace nízkého věku zajištěných nezletilých a délky jejich zajištění. Jednalo se vždy „o situace, kdy byli nezletilí cizinci umístěni do zařízení v takových podmínkách, které na ně měly nezanedbatelný negativní vliv (nejčastěji se jednalo o nadměrný hluk a nedostatečné oddělení od prostoru pro zajištění samostatných mužů). Přestože ESLP dospěl k závěru, že jednorázové vystavení těmto podmínkám nedosahovalo takové intenzity, aby vedlo k porušení čl. 3 EÚLP, jejich delší působení již této intenzity podle ESLP dosáhlo. Z toho je zjevné, že ESLP považoval za rozhodné opakované působení dílčích nedostatků jednotlivých zařízení majících ve svém souhrnu negativní vliv na nezletilé cizince, nikoliv pouhou délku zajištění a věk cizinců.“ (viz odst. [51] a [52] odůvodnění).

[25] Pokud jde o jednotlivé výtky stěžovatelů k podmínkám v ZZC Bělá – Jezová (přítomnost bezpečnostních prvků, policie, pevně stanovený denní režim atd.), ty stěžovatelé poprvé uvedli až nyní v kasační stížnosti, přestože jim nic nebránilo tyto skutečnosti uvést již v žalobě, jelikož podmínkám v uvedeném zařízení se ve svých rozhodnutích podrobně věnovala i žalovaná. Nejvyšší správní soud proto k těmto skutečnostem podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel. Nelze rovněž přehlédnout, že stěžovatelé v kasační stížnosti neuvádějí žádné konkrétní negativní vlivy, kterým by byli nezletilí stěžovatelé vystaveni. O dopadech zajištění na nezletilé stěžovatele v důsledku negativních vlivů, kterým by byli v ZZC Bělá – Jezová vystaveni, se kasační stížnost zmiňuje pouze v obecné a hypotetické rovině a nezpochybňuje tak relevantně závěry vyslovené krajským soudem.

[26] V souvislosti s přiměřeností délky zajištění v ZZC Bělá – Jezová Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Azs 233/2024-59 (v odst. [55] odůvodnění) poukázal na již zmiňovaný nálezný sp. zn. III. ÚS 3289/14, „ve kterém se Ústavní soud zabýval situací, kdy byli v Zařízení Bělá – Jezová umístěni nezletilí ve věku tří a šesti let v době od 16. 3. 2014 do 5. 5. 2014, tedy celkem 50 dnů. V tomto případě přitom Ústavní soud porušení čl. 3 EÚLP neshledal. V nynější věci byla žalovanou stanovena kratší doba zajištění než v případě projednávaném Ústavním soudem v délce 30 dnů a současně došlo i k výraznému zlepšení podmínek v Zařízení Bělá – Jezová, jak již bylo vysvětleno výše, tím spíše tedy není důvod pro shledání porušení čl. 3 EÚLP“.

[27] Co se týče námitky porušení práva na rodinný a soukromý život v čl. 8 EÚLP, tu stěžovatelé poprvé uplatnili až v kasační stížnosti, a je tedy nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí proto nemohl zabývat.

[28] Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 3 Azs 233/2024-59 vyjádřil též k námitce možných alternativ k zajištění. S odkazem na zjištěný skutkový stav (který je prakticky

identický s věcí nyní projednávanou) uvedl, že „stěžovatelé [...] při svých pohovorech s žalovanou uvedli, že v případě jejich propuštění budou pokračovat ve své cestě do Německa. Je tedy zjevné, že stěžovatelé měli v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu Schengenské smlouvy, čímž bylo uloženo kteréhokoliv zvláštního opatření v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyloučeno podle § 123b odst. 5 téhož zákona“. Dodal, že nadto stěžovatelé (stejně jako ve věci nyní projednávané) nevysvětlili, v čem konkrétně by jimi zmiňovaná varianta umístění v pobytovém či příjímacím středisku byla pro nezletilé stěžovatele vhodnější z hlediska jejich zájmů, než jejich zajištění v ZZC Bělá – Jezová (viz odst. [60] až [61] odůvodnění rozsudku). I tyto závěry tedy dávají odpověď na kasační argumentaci uplatněnou v nyní projednávané věci.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[31] Ustanovenému zástupci stěžovatelů Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by učinil nějaký úkon právní služby, za který náleží odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2025

David Hipšr
předseda senátu